

Arrest

nr. 271 819 van 25 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. COPPENS
Noordlaan 78 / 3
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2021.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 268 216 van 14 februari 2022 waarbij de debatten worden heropend op 14 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. COPPENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2018 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 mei 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 21 april 2021 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2018 werd ingediend door :

B., H. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te S. G. S. (...) op (...).1971

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw Z. H. (...) (Belgische), ze wensen te huwen en met haar een gezin wil starten (leggen foto's voor om hun relatie te staven). Echter deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen.

Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994,nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkene verklaard ook dat zijn partner altijd heeft gesteund en heeft bijgestaan wanneer ze hem nodig had, ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te

dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen

*De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij een ruime tijd in België zou verblijven, dat hij tijdens zijn verblijf volledig zou geïntegreerd hebben, dat hij perfect Frans en een mondje Nederlands zou spreken - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"*

Op 3 mei 2019 beslist de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die eveneens op 21 april 2021 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

*Naam, voornaam: B., H. (...)
geboortedatum: (...).1971
geboorteplaats: S. G. S. (...)
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
(...)"*

Op 6 augustus 2020 wordt Z.L. geboren.

Op 12 januari 2021 verkrijgt de verzoeker een ontvangsbewijs van een aangifte van erkenning van Z.L.

Op 12 januari 2021 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand om op basis van artikel 330/2 van het Burgerlijk Wetboek het akteren van de erkenning van Z.L. met twee maanden uit te stellen.

Op ongekende datum wordt het akteren van de erkenning van Z.L. verder uitgesteld met een termijn van maximum drie maanden.

Op 25 mei 2021 wordt de akte van erkenning opgemaakt. De verzoeker is de juridische vader van Z.L.

Op 8 juli 2021 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van ouder van zijn Belgisch minderjarig kind Z.L.

De aanvraag wordt ingewilligd en de verzoeker wordt op 19 januari 2022 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, geldig tot 12 januari 2027.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing(en) moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting bevestigen de beide partijen dat de verzoeker thans over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt in het kader van de gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind. De advocaat van de verzoeker geeft hierop aan zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen wat het actueel belang bij het onderhavige beroep betreft.

De Raad wijst erop dat de verzoeker thans over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt. Verzoekers verblijfskaart (F-kaart) is vijf jaar geldig en zij vertegenwoordigt een recht en geen gunst zoals dit het geval is voor een verblijfsmachtiging die eventueel kan worden verleend in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het thans verkregen verblijfsrecht is in elk opzicht ruimer dan het verblijfsrecht dat de verzoeker zou kunnen verkrijgen indien de eerste bestreden beslissing zou worden vernietigd en de verweerder nadien zou overgaan tot een positieve beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangezien de verweerder verzoekers verblijfsrecht heeft erkend, heeft de tweede bestreden beslissing (het bevel om het grondgebied te verlaten) thans geen uitwerking meer in het rechtsverkeer. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd impliciet, doch zeker, opgeheven door het inwilligen van de aanvraag met het oog op de gezinshereniging. Bijgevolg kan een eventuele vernietiging van de beide bestreden beslissingen, in de huidige omstandigheden, de verzoeker geen nut meer verschaffen.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting omtrent het actueel belang bij het voorliggende beroep, moet worden besloten dat de verzoeker geen blijk geeft van het vereiste actuele belang bij de vernietiging van de bestreden beslissingen (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752; RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het beroep is bijgevolg niet-ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

In deze omstandigheden past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE